Здалеку надходять.
Із душі
тихої –
ще жовта й старовинна…
Афин запах,
потім запах сіна.
Потім ночі, дні й роки – чужі.

Афин запах!
Стільки – не зібрать –
гребінками гори прочесати!
Запах сіна афинниковатий,
де сніги,
міста,
сіна стоять…

Де старий, невиспаний візник
звівся! –
на вітрах волосся й руки.
А над ним викруглюються звуки.
Запах обертається,
мов диск.